

დანიელის წიგნი — ოთხმოცდამეორე ნაწილი

წინასწარმეტყველური თავსატეხის გახსნა: დანიელის 11-ის ისტორიის გააზრება და მუდმივის მნიშვნელობა ადვენტიზმში

Jeff Pippenger

2024-02-15

მას შემდეგ, რაც განვიხილავთ ისტორიას 1863 წლიდან აღსასრულის დრომდე, 1989 წლამდე, ეზეკიელის მერვე თავის ოთხი სისამაგლის კონტექსტში, რომლებიც ადვენტიზმის ოთხ თაობას წარმოადგენს, ჩვენს ყურადღებას მივაპყრობთ ცოდნის იმ მატებას, რომელიც 1989 წელს გაიხსნა. ეს ცოდნის მატება შეეხებოდა დანიელის მეთერთმეტე თავის ბოლო ექვს მუხლს. 1989 წელს ჩვენმა მცირე შაბათის სასწავლო ჯგუფმა აღმოაჩინა ბიბლიური წინასწარმეტყველების რეფორმაციის ხაზები, რომლებსაც ხშირად მოიხსენიებს Future for America და რომლებიც ადგენენ მოვლენათა თანამიმდევრობას ყოველ რეფორმაციის ხაზში, რაც, თავის მხრივ, წინასწარმეტყველების შემსწავლელს საშუალებას აძლევს გამოიყენოს გვიანი წვიმის მეთოდოლოგიის პრინციპი — „ხაზი ხაზზე.“

რამდენიმე წლის განმავლობაში (1992) მე დავწერე ნაშრომი, რომელიც დანიელის მეთერთმეტე თავის ბოლო ექვს მუხლს მოიცავდა. ეს ნაშრომი ჩემი საკუთარი დაკმაყოფილებისთვის დაიწერა, რადგან არ მქონდა არც უნარი და არც განზრახვა, ეს კვლევა საჯაროდ გამეგრცვლებინა. 1994 წლისთვის ნაშრომმა მიაღწია ადვენტისტურ თვითმხარდამჭერ მსახურებას, ხოლო 1995 წლისთვის ამ მსახურების მიერ გამოცემულ ყოველთვიურ ჟურნალში გამოქვეყნდა თერთმეტი სტატიის სერია, რომელიც დანიელის მეთერთმეტე თავის ბოლო ექვს მუხლს მოიცავდა. წინასწარმეტყველების სულის წერილებში დანიელის მეთერთმეტე თავის მხოლოდ რამდენიმე კონკრეტული მითითება გვხვდება, და მათ შორის უმნიშვნელოვანესი იქცა იმ განმარტების სისწორის მთავარ არგუმენტად, რომელიც მე ამ მუხლებთან დაკავშირებით წარმოვადგინე.

„დასაკარგავი დრო აღარ გვაქვს. წინ შემაშფოთებელი დროებები გველის. ქვეყნიერება ომის სულით არის აღძრული. მალე აღსრულდება ის გასაჭირის სცენები, რომელთა შესახებაც წინასწარმეტყველებებშია ნათქვამი. დანიელის წიგნის მეთერთმეტე თავში მოცემულმა წინასწარმეტყველებამ თითქმის სრულ აღსრულებას მიაღწია. ამ წინასწარმეტყველების აღსრულებაში უკვე მომხდარი ისტორიის დიდი ნაწილი კვლავ განმეორდება. ოცდამეათე მუხლში მოხსენიებულია ძალა, რომელიც „დამწუხრდება, [Daniel 11:30–36 quoted.]“

„ამ სიტყვებში აღწერილის მსგავსი სცენები მოხდება.“ Manuscript Releases, ნომერი 13, 394.

და უაიტი ნათლად აცხადებს, რომ 1798 წელი არის „აღსასრულის ჟამი“.

„მაგრამ აღსასრულის ჟამს, — ამბობს წინასწარმეტყველი, — „მრავალნი ივლიან აქეთ-იქით, და ცოდნა გამრავლდება.“ დანიელი 12:4.... 1798 წლიდან დანიელის

წიგნი გახსნილია, წინასწარმეტყველებათა ცოდნა გაიზარდა და მრავალმა გამოაცხადა ახლომყოფი სამსჯავროს საზეიმო უწყება.“ დიადი ბრძოლა, 356.

დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცე მუხლი იწყება სიტყვებით: „და დასასრულის ჟამს.“

და აღსასრულის ჟამს სამხრეთის მეფე შეებრძოლება მას; ხოლო ჩრდილოეთის მეფე მოვა მასზე გრიგალივით, ეტლებით, მხედრებით და მრავალი ხომალდით; და შევა ქვეყნებში, გადმოიღვრება და გადაივლის. დანიელი 11:40.

ცხადია, თვით წინასწარმეტყველების სულის უშუალო დადასტურების გარეშეც, რომ მეორმოცე მუხლი აღნიშნავს იმ მოვლენათა თანმიმდევრობის დასაწყისს, რომელიც 1798 წელს დაიწყო. ეს მოვლენები ადამიანთა გამოცდის დროის დახურვამდე მიდის, რადგან დანიელის მეთორმეტე თავის პირველი მუხლი ამბობს: „და იმ დროს აღდგება მიქაელი,“ და დას უაითი ნათლად აცხადებს, რომ როდესაც მიქაელი აღდგება, ადამიანთა გამოცდის დრო იხურება.

„იმ დროს აღდგება მიქაელი, დიდი მთავარი, რომელიც დგას შენი ხალხის ძეთა დასაცავად; და იქნება გასაჭირის ჟამი, ისეთი, როგორიც არ ყოფილა მას შემდეგ, რაც ერი არსებობს, იმავე დრომდე; და იმ დროს გადარჩება შენი ხალხი, ყოველი, ვინც წიგნში ჩაწერილი აღმოჩნდება.“ დანიელი 12:1.

„როცა მესამე ანგელოზის უწყება დასრულდება, წყალობა აღარ ევედრება დედამიწის დამნაშავე მკვიდრთათვის. ღვთის ერმა თავისი საქმე აღასრულა. მათ მიიღეს „გვიანი წვიმა“, „განახლება უფლის თანდასწრებიდან“ და მზად არიან მათ წინაშე მდგომი განსაცდელის ჟამისათვის. ანგელოზები ზეცაში აქეთ-იქით მიიჩქარიან. დედამიწიდან დაბრუნებული ანგელოზი აცხადებს, რომ მისი საქმე დასრულებულია; საბოლოო გამოცდა თავს დაატყდა ქვეყნიერებას, და ყოველმა, ვინც ღვთიური მცნებებისადმი თავისი ერთგულება დაამტკიცა, მიიღო „ცოცხალი ღვთის ბეჭედი“. მაშინ იესო წვეტს თავის შუამდგომლობას ზემოთ, საწმიდარში. იგი აღაპყრობს ხელებს და ძლიერი ხმით ამბობს: „აღსრულდა;“ და მთელი ანგელოზთა მხედრობა იხდის თავის გვირგვინებს, როცა იგი წარმოთქვამს ამ საზეიმო განცხადებას: „უსამართლო კვლავ უსამართლობდეს; უწმინდური კვლავ უწმინდურდეს; მართალი კვლავ მართლდებოდეს; და წმიდა კვლავ წმიდად იქცეოდეს.“ გამოცხადება 22:11. ყოველი საქმე გადაწყვეტილია სიცოცხლისთვის ან სიკვდილისთვის.“ დიადი ბრძოლა, 613.

დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორმოცე მუხლი იწყება 1798 წელს, ხოლო ორმოცდამეხუთე მუხლში, როდესაც ჩრდილოეთის მეფე (პაპობა) თავის აღსასრულს მიაღწევს და არავინ ეყოლება შემწედ, ადამიანური მაღლის ჟამი იხურება, რადგან მომდევნო მუხლი ამბობს: „და იმ დროს“, რითაც განსაზღვრავს წინა მუხლში წარმოდგენილ „დროს“, კერძოდ, დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეხუთე მუხლს. ჩრდილოეთის მეფე (პაპობა) თავის დასასრულს აღწევს ადამიანური მაღლის ჟამის დასასრულს.

ამრიგად, დანიელის მეთერთმეტე თავის ბოლო ექვსი მუხლის ისტორია განსაზღვრავს მოვლენათა თანმიმდევრობას, რომელიც იწყება 1798 წელს და სრულდება ადამიანთა გამოსაცდელი დროის დახურვით. როდესაც და უაიტი ცოცხალი იყო, 1798 წელი ცხადია მისი წარსული ისტორიის ნაწილი იყო. როდესაც მან განაცხადა, რომ „დანიელის მეთერთმეტე თავში მოცემულმა წინასწარმეტყველებამ თითქმის მიაღწია თავის სრულ აღსრულებას“, მას შეეძლო ეხსენებინა მხოლოდ ის ისტორია, რომელიც ხდება 1798 წლის შემდეგ და მანამდე, ვიდრე მიქაელი აღდგება. შემდეგ იგი კონკრეტულად აცხადებს, რომ „ამ წინასწარმეტყველების აღსრულებაში მომხდარი ისტორიის დიდი ნაწილი გამოვლინდა“, რითაც წინასწარმეტყველების შემსწავლელს მიუთითებს, რომ დანიელის მეთერთმეტე თავის საბოლოო ისტორია, რომელსაც „თითქმის მიუღწევია თავისი სრული აღსრულებისთვის“, წინასახედ იყო წარმოდგენილი დანიელის მეთერთმეტე თავში გადმოცემული ისტორიის სხვა ნაწილებში.

როგორც კი იგი ხაზს უსვამს იმ უმნიშვნელოვანეს წინასწარმეტყველურ გასაღებს, შემდეგ ციტირებს ოცდაათიდან ოცდათექვსმეტე მუხლებს და აცხადებს: „ამ სიტყვებში აღწერილის მსგავსი სცენები მოხდება.“ შთაგონებამ მისცა გასაღები წინასწარმეტყველების იმ შემსწავლელთ, რომელთაც სურდათ დანიელის მეთერთმეტე თავის საბოლოო აღსრულების გაგება. გასაღები ის იყო, რომ დანიელის მეთერთმეტე თავის ბოლო ექვსი მუხლის ისტორია პარალელური იყო იმ ისტორიასთან, რომელიც წარმოდგენილია ოცდაათიდან ოცდათექვსმეტე მუხლებში. ამ გამოცხადებიდან მომდინარეობს უხვი ნათელი, მაგრამ ის, რაც აქ უნდა იქნეს განხილული, არის ის, რომ დანიელის მეთერთმეტე თავის ოცდამეთერთმეტე მუხლში „ყოველდღიური“ წართმეულია.

იმ ისტორიის სწორად გასაგებად, რომელიც ასახავს იმ მოვლენათა თანმიმდევრობას, რომელთაც ადამიანთა გამოცდის დროის დახურვამდე მივყავართ, წინასწარმეტყველების შემსწავლელს „მუდმივის“ შესახებ სწორი გაგება უნდა ჰქონდეს. თუ ოცდამეთერთმეტე მუხლი ქრისტეს სამსახვერპლოში მისი მსახურების წართმევას აღნიშნავს, ან თუ იგი წარმართობის წართმევას აღნიშნავს, მაშინ სრულიად აუცილებელია ამის სწორად გაგება, თუ გსურთ სწორად გაიგოთ ის პარალელური ისტორია, რომელზედაც დას უაიტმა ისაუბრა, როდესაც დაწერა: „ამ სიტყვებში აღწერილის მსგავსი სცენები მოხდება.“

რასაკვირველია, ლაოდიკიურ ადვენტიზმს არ უცვნია დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორმოცე მუხლის აღსრულება, როგორც 1989 წელს საბჭოთა კავშირის დაშლის მაჩვენებელი, თუმცა ეს მუხლი სწორედ იმ მოვლენებს ასახელებს. მათთვის, ვისაც სურდა სწორად გაეგო ცოდნის ის წინასწარმეტყველური მატება, რომელიც 1989 წელს მეორმოცე მუხლის აღსრულებით მოვიდა, „მუდმივის“ სწორი გაგება მაშინ ახლანდელი ჭეშმარიტება გახდა. მეოცე საუკუნის ადრეულ პერიოდში ეს სწორი გაგება მნიშვნელოვანი იყო, რადგან იგი იმ საფუძვლიან ჭეშმარიტებათა არსებითი ნაწილი იყო, რომელთა დასამკვიდრებლად უფალმა უილიამ მილერი გამოიყენა.

მაგრამ მეოცე საუკუნის პირველი ათწლედ-ნახევრის განმავლობაში ის სატანური პროტესტანტული შეხედულება, რომელიც ამტკიცებს, რომ „მუდმივი“ ქრისტეს საწმიდრის მსახურებას წარმოადგენს, უმცირესობის პოზიცია იყო, და არ ღირდა იმის დაშვება, რომ იმ ჭეშმარიტებაზე — რომ „მუდმივი“ წარმართობის სიმბოლოა — რაიმე დაპირისპირება თუნდაც დაწყებულიყო. სწორედ ამიტომ მოისმენთ ლაოდიკიელ ისტორიულ რევიზიონისტთაგან, რომ „მუდმივის“ საკითხი „არ უნდა იქცეს საცდელ საკითხად“, ან რომ „‘მუდმივის’ საკითხი არ უნდა აღიძრას.“ რასაც რევიზიონისტები ყოველთვის ტოვებენ უთქმელად, როდესაც ამ კონკრეტულ მსჯელობაში უსწავლელებს წინამძღოლობენ, არის ის შეზღუდვა, რომელსაც შთაგონება ამ საკითხზე მუდამ ადებდა. შემდეგი მონაკვეთი მიმართულია უხუცეს ჰასკელისადმი.

უხუცესი ჰასკელი ხელმძღვანელობდა „მუდმივის“ სწორი გაგების დაცვას მეოცე საუკუნის პირველი და მეორე ათწლეულის განმავლობაში პრესკოტისა და დენიელის თავედასხმების წინააღმდეგ. დიდი ყურადღებით მიაქციეთ, რადგან დას უაიტი არსად მიუთითებს, რომ ჰასკელის გაგება „მუდმივის“ შესახებ მცდარი იყო; იგი მხოლოდ ავალებს მას, აღარ დაუშვას ამ მღელვარების გაგრძელება, რადგან უფალს არ სურდა ჭეშმარიტების მტრებისთვის (პრესკოტისა და დენიელისთვის) გაგრძელებული ასპარეზის მიცემა, რათა მათ თავიანთი ცრუ სწავლება გაეგრძელებინათ. ამ მონაკვეთში ჰასკელი დაიმოძღვრება „დიაგრამის“ გამო, ხოლო დიაგრამა, რომელზეც აქ არის საუბარი, 1843 წლის დიაგრამაა. ჰასკელმა 1843 წლის დიაგრამა ხელახლა გამოსცა, როგორც მოწმობა იმ დავაში. მაგრამ მან იგი მხოლოდ ხელახლა კი არ გამოსცა, არამედ დიაგრამის ქვედა ნაწილში დას უაიტის ის მონაკვეთიც დაურთო, სადაც იგი ამბობს, რომ „1843 წლის დიაგრამა უფლის ხელით იყო წარმართული და არ უნდა შეიცვალოს.“ როდესაც ამ მონაკვეთს კითხულობთ, დაითვალებით, რამდენჯერ ამბობს იგი: „ამ დროს.“

„მიუთითებული მაქვს, გითხრათ: ამჟამად Review-ში ნუ აღიძვრება ისეთი საკითხები, რომლებიც გონებებს შეარყევს.... ახლა დრო არ გვაქვს, შევიდეთ არასაჭირო დავაში; არამედ გულმოდგინედ უნდა განვიხილავდეთ უფლის ძიების აუცილებლობას, რათა მოვიპოვოთ გულისა და ცხოვრების ჭეშმარიტი მოქცევა. უნდა იქნეს გაწეული მტკიცე ძალისხმევა სულისა და გონების განწმედის უზრუნველსაყოფად.“

„მომეცა გაფრთხილებანი იმის შესახებ, რაოდენ აუცილებელია, რომ ერთიანი ფრონტი შევინარჩუნოთ. ეს ამჟამად ჩვენთვის მნიშვნელოვანი საკითხია. როგორც ცალკეულ პირებს, გვმართებს ვიმოქმედოთ უდიდესი სიფრთხილით.“

მე მივწერე უხუცეს პრესკოტს და ვაუწყე მას, რომ იგი უკიდურესად ფრთხილი უნდა იყოს, რათა „Review“-ში არ შემოიტანოს ისეთი საკითხები, რომლებიც ისე გამოჩნდება, თითქმის ჩვენს წარსულ გამოცდილებაში ნაკლოვანებებზე მიუთითებდეს. მე ვუთხარი მას, რომ ეს საკითხი, რომელშიც იგი მიიჩნევს, რომ შეცდომა იქნა დაშვებული, არსებითი მნიშვნელობის არ არის და რომ, თუ ახლა მას განსაკუთრებული ყურადღება მიექცევა, ჩვენი მტრები ისარგებლებენ ამით და ბუზისგან სპილოს შექმნიან.

„შენც გეუბნები, რომ ეს საკითხი [დანიელის 8-ის „ყოველდღიურის“ იდენტობა] ამ დროს არ უნდა იქნეს აღძრული. არა, ჩემო ძმაო, მე ვგრძნობ, რომ ჩვენი გამოცდილების ამ კრიზისულ ჟამს ის სქემა, რომლის ხელახლა გამოცემაც შენ მოახდინე, არ უნდა გავრცელდეს. შენ შეცდი ამ საქმეში. სატანა მტკიცე განზრახვით მოქმედებს, რათა წარმოშვას ისეთი საკითხები, რომლებიც დაბნეულობას შექმნის. არიან ისეთებიც, რომელთაც დიდად გაახარებდათ ჩვენი მსახურების დაპირისპირება ამ საკითხზე, და ისინი ამას დიდ მნიშვნელობას მიანიჭებდნენ.“

„მეცნობა, რომ იმის თაობაზე, რაც შეიძლებოდა ითქვას ამ საკითხის ორივე მხარეზე, ამჟამად დუმილი მჭევრმეტყველებაა. სატანა უთვალთვალეს შესაძლებლობას, რათა განხეთქილება ჩამოაგდოს ჩვენს წამყვან მსახურებს შორის. შეცდომა იყო სქემის გამოქვეყნება მანამდე, ვიდრე ყველანი ერთად შეიკრიბებოდით და ამ საკითხთან დაკავშირებით შეთანხმებას მიაღწევდით. თქვენ გონივრულად არ მოქცეულხართ, როცა წინ წამოსწიეთ საკითხი, რომელიც უთუოდ გამოიწვევს განხილვას და სხვადასხვა შეხედულების გამოტანას, რადგან ყოველი პუნქტი დაიძაბება და ისეთ მნიშვნელობას მიენიჭება, რომელიც მხოლოდ ზიანს მოუტანს საქმეს. ისედაც საკმარისი გვაქვს გასაკეთებელი მათ ცრუ განცხადებებთან გასამკლავებლად, ვინც ცრუ მოწმობის ტარებისათვის მზადყოფნის მტკიცებულება წარმოაჩინეს.“ Manuscript Releases, ტომი 9, 106, 107.

წინა სტატიაში ჩვენ აღვნიშნეთ, რომ ელენ უაითმა თქვა: ისინი, ვინც სამსჯავროს ჟამის შემახილს ქადაგებდნენ, „მუდმივის“ შესახებ სწორ შეხედულებას ფლობდნენ, და რომ პრესკოტისა და დენიელის შეხედულება, თითქოს „მუდმივი“ ქრისტეს საკურთხეველის მსახურებას წარმოადგენდა, სატანისგან მომდინარეობდა. მან ჰასკელს უსაყვედურა იმისთვის, რომ მან დაუშვა დავის გაგრძელება, მაგრამ არა მისი პოზიციის გამო იმ ჭეშმარიტებაზე, თუ რას წარმოადგენს „მუდმივი“. იმ დროს უმრავლესობას ჯერ კიდევ სჯეროდა „მუდმივის“ შესახებ პიონერული გაგებისა, და, რაც უფრო მნიშვნელოვანია, დანიელის მეთერთმეტე თავში არსებული მუხლი, რომელიც „აღსასრულის ჟამს“ 1989 წელს უნდა გახსნილიყო, ჯერ კიდევ ათწლეულებით იყო მომავალში. იმ დროს (1989) „მუდმივის“ შესახებ სწორი შეხედულების მნიშვნელობა აუცილებელი გახდებოდა. რევიზიონისტები ყოველთვის ტოვებენ ელენ უაითის იმ დათქმებს თავიანთ იგავ-არაკთა კერძებში, რომლებიც მხოლოდ იმ განსაზღვრულ პერიოდს ეხებოდა. დათვალეთ დროის შესახებ დათქმა შემდეგ მონაკვეთში.

„სათქმელი მაქვს ძმებთან — ბატლერთან, ლოფბოროსთან, ჰასკელთან, სმიტთან, გილბერტთან, დენიელსთან, პრესკოტთან, და ყველასთან, ვინც აქტიურად ავრცელებდა თავის შეხედულებებს დანიელის 8-ის „ყოველდღიურის“ მნიშვნელობის შესახებ. ეს არ უნდა იქცეს საცდელ საკითხად, და მღელვარება, რომელიც წარმოიშვა იმის შედეგად, რომ მას ასე მოექცნენ, ძალზე სამწუხარო იყო. შედეგად დაბნეულობა წარმოიშვა, და ზოგიერთი ჩვენი ძმის გონება გადატანილ იქნა იმ საქმიდან, რომლის შესახებაც უფალმა მიუთითა, რომ ამ დროს ჩვენს ქალაქებში უნდა შესრულდეს, და რომელიც გააზრებულ განხილვას უნდა დამსახურებოდა. ეს სასიამოვნო იყო ჩვენი საქმის დიდ მტრისთვის.“

„ჩემთვის მოცემული ნათელია, რომ არაფერი უნდა გაკეთდეს იმისათვის, რათა ამ საკითხზე მღელვარება გაიზარდოს. ნუ იქნება იგი შემოტანილი ჩვენს ქადაგებებსა და სიტყვებში და ნურც დიდად მნიშვნელოვანი საქმის სახით იქნება გამუდმებით განხილული. ჩვენს წინაშე დიდი საქმეა, და არც ერთი საათი არ გვაქვს დასაკარგავი იმ არსებითი საქმისგან, რომელიც უნდა შესრულდეს. ჩვენი საჯარო ძალისხმევა შემოვფარგლოთ ჭეშმარიტების იმ მნიშვნელოვანი მიმართულებების წარდგენით, რომელთა შესახებაც ნათელი სიცხადით გვაქვს მიღებული.“

„მსურს თქვენი ყურადღება მივაპყრო ქრისტეს უკანასკნელ ლოცვას, როგორც იგი იოანეს 17-შია ჩაწერილი. მრავალრიცხოვანია ის თემები, რომლებზედაც შეგვიძლია ვილაპარაკოთ,—წმიდა, გამომცდელი ჭეშმარიტებანი, მშვენიერი თავიანთი უბრალოებით. მათზე შეგვიძლია შეჩერდეთ გულმხურვალე სერიოზულობით. მაგრამ ნუ იქნება ახლა შემოტანილი „ყოველდღიური“, ან რომელიმე სხვა საკითხი, რომელიც ძმებს შორის დავას აღძრავს; რადგან ეს დააყოვნებს და ხელს შეუშლის იმ საქმეს, რომელზედაც უფალს სურს, რომ ამჟამად ჩვენი ძმების გონება იყოს მიმართული. ნუ აღვძრავთ ისეთ საკითხებს, რომლებიც აზრთა თვალსაჩინო სხვადასხვაობას გამოავლენს, არამედ სიტყვიდან გამოვიტანოთ წმიდა ჭეშმარიტებანი ღვთის რჯულის სავალდებულო მოთხოვნათა შესახებ.

„ჩვენმა მსახურებმა უნდა ეძიონ ჭეშმარიტების რაც შეიძლება ყველაზე კეთილსახოვანი წარდგენა. რამდენადაც შესაძლებელია, ყველანი ერთსა და იმავეს ლაპარაკობდნენ. ქადაგებანი უნდა იყოს მარტივი და ეხებოდეს სასიცოცხლო მნიშვნელობის საკითხებს, რომელთა გაგებაც ადვილია. როცა ყველა ჩვენი მსახური დაინახავს საკუთარი თავის დამდაბლების აუცილებლობას, მაშინ უფალს შეეძლება მათთან მოქმედება. ახლა გვჭირდება ხელახლა მოქცევა, რათა ღვთის ანგელოზებმა ითანამშრომლონ ჩვენთან და წმინდა შთაბეჭდილება მოახდინონ იმათ გონებაზე, ვისთვისაც ვშრომობთ.

„ჩვენ უნდა შევერთდეთ ქრისტეს მსგავს ერთობის კავშირებში; მაშინ ჩვენი შრომა ამაო არ იქნება. თანაბარი თოკებით მოქაჩეთ და ნუ დაუშვებთ, რომ რაიმე დავა შემოიჭრას. გამოავლინეთ ჭეშმარიტების გამაერთიანებელი ძალა, და ეს ძლიერ შთაბეჭდილებას მოახდენს ადამიანთა გონებაზე. ერთობაში ძალაა.

„ეს არ არის დრო, რომ უმნიშვნელო განსხვავებათა საკითხები წინა პლანზე წამოვწიოთ. თუ ზოგიერთნი, რომელთაც მტკიცე ცოცხალი კავშირი არ აქვთ მოძღვართან, სამყაროს წინაშე გამოავლენენ თავიანთი ქრისტიანული გამოცდილების სისუსტეს, ჭეშმარიტების მტრები, რომლებიც ყურადღებით გვაკვირდებიან, ამით სრულად ისარგებლებენ და ჩვენი საქმე შეფერხდება. ყველამ განივითაროს სიმდაბლე და ისწავლოს გაკვეთილები მისგან, ვინც გულით მშვიდი და მდაბალია.“

„„დღიურის“ საკითხმა არ უნდა გამოიწვიოს ისეთი მოძრაობები, როგორიც უკვე მოხდა. იმის შედეგად, თუ როგორ განიხილავდნენ ამ საკითხს ადამიანები ამ საკითხის ორივე მხარეს, წარმოიშვა დავა და მოჰყვა დაზნეულობა.

ძმა ლარი სმითის ქმედება, როდესაც მან გამოაქვეყნა ტრაქტატი, რომელიც მისი ძმებისა და მათი რწმენის დაგმობას შეიცავდა, ღვთის მიერ არ იყო მოწონებული. ხოლო უხუცეს პრესკოტს ვეტყვი: უფალს ეს საქმე თქვენთვის ტვირთად არ დაუდვია.

„ვწუხვარ, რომ მოვისმინე, როგორ წამოსწია წინ უხუცესმა დანიელსმა ეს საკითხი, როგორც ზოგიერთ ადგილას იქნა გაკეთებული, მაშინ როდესაც მან იცოდა, რომ ჩვენს წამყვან ძმებს შორის ამ საკითხთან დაკავშირებით აზრთა სხვადასხვაობა არსებობდა.

„ჩვენი ძმების სხვები სიბრძნით არ ხელმძღვანელობდნენ და ნათლად ვერ განსჯიდნენ მიზეზიდან შედეგამდე იმ შედეგების შესახებ, რომლებიც მოჰყვებოდა მათ ძალისხმევას, დაემყარებინათ თავიანთი შეხედულებები „მუდმივის“ განმარტებასთან დაკავშირებით. ვიდრე ამ საკითხზე აზრთა სხვადასხვაობის დღევანდელი მდგომარეობა არსებობს, იგი წინ არ წამოიწიოს. დაე ყოველგვარი დავა შეწყდეს. ასეთ დროს დუმილი მჭევრმეტყველებაა.

„ღვთის მსახურთა მოვალეობაა ამ დროს ქალაქებში სიტყვის ქადაგება. ქრისტე მოვიდა სულების სახსნელად, და ჩვენ, როგორც მისი მადლის განმნაწილებელნი, გვმართებს დიდი ქალაქების მცხოვრებლებს მივაწოდოთ მისი მაცოცხლებელი ჭეშმარიტების ცოდნა.“ პამფლეტები, № 20, 11, 12.

ძმა ლარი სმითი, რომელზეც იგი მიუთითებდა, განსაკუთრებით განრისხებული იყო ამ ვითარების გამო, რადგან სწორედ მისი მამის წიგნი, *Daniel and the Revelation*, სურდათ პრესკოტსა და დენიელს გადაეწერათ, რათა შეეცვალათ ის, რაც მან „მუდმივის“ შესახებ დაწერა. ძმა სმითი იცავდა ჭეშმარიტებას და აგრეთვე თავის მამას. იგი ამ დაპირისპირებას განმეორებით საზღვრავს სიტყვებით: „ამ დროს“, ხოლო ბოლოსკენ აცხადებს: „სანამ ამ საკითხთან დაკავშირებით აზრთა სხვადასხვაობის ამჟამინდელი მდგომარეობა არსებობს, ნუ გახდება იგი გამოკვეთილად წამოწეული.“ ადვენტიზმის ყველა უნივერსიტეტი, რომელიც დღეს „მუდმივს“ ასწავლის, ასწავლის სატანურ შეხედულებას. აშკარაა, რომ დღეს ის პირობები აღარ არის იგივე, რაც მაშინ იყო.

ადვენტიზმის მეორე თაობა 1888 წლის აჯანყებით დაიწყო, და ხელმძღვანელობას შორის სპირიტუალიზმი დამკვიდრდა. ამ მდგომარეობამ კარი გაუხსნა კიდევ უფრო დიდი სპირიტუალისტური ცდუნებების წინსვლას, რომელთაც უნდა შეექმნათ გაუცხოებისა და დაყოფის გარემო, რადგან პასუხისმგებელ თანამდებობებზე მყოფი ადამიანები გადაწყვეტდნენ, ხელი შეეწყოთ იმისთვის, რასაც პირადად ჭეშმარიტებად მიიჩნევდნენ. ისეთი კაცები, როგორებიც იყვნენ დენიელსი, პრესკოტი და კელოგი, იქნენ იმ ისტორიის სიმბოლოებად, სადაც ეზეკიელმა აღნიშნა, რას „აკეთებდნენ სიბნელეში“ სამოცდაათი უხუცესი, „ისრაელის სახლის უხუცესნი“, „თითოეული თავისი წარმოსახვის პალატებში? რადგან ამბობენ: უფალი ვერ გვხედავს.“

იმ თაობაში 1888 წლის უწყების მაცნეთაგან ორივემ გზა დაკარგა იმ დაპირისპირებებში, აღრევასა და სპირიტუალიზმში, რომელმაც შთანთქა ეზეკიელის

სამოცდაათი უხუცესი, რომლებმაც ტაძრის კედლებზე და თავიანთი გონების კედლებზე კერპები გამოსახეს. ჯანმრთელობის მსახურება ჩამოშორებულ იქნა კელოგის სპირიტუალიზმის გამო, და მაინც ლაოდისკიური ადვენტიზმის რევიზიონისტები უსწავლელთ მიიყვანენ იმის რწმენამდე, რომ იმ თაობის ქაოსიდან თითქოს რაღაც სახის გამარჯვება გამოვიდა. პარალელური ისტორია იყო მსაჯულთა ხანაშიც, სადაც მსაჯულთა ისტორიის შეჯამება ამ პერიოდს სრულყოფილად შეესაბამება, რადგან მსაჯულთა წიგნის უკანასკნელი მუხლი ამბობს:

იმ დღეებში ისრაელში მეფე არ იყო; ყოველი კაცი იმას აკეთებდა, რაც თავის თვალში სწორად მიაჩნდა. მსაჯულთა 21:25.

ამ წერილთა მსვლელობისას ვაჩვენებთ, თუ რატომ შეესაბამება მსაჯულთა ისტორია ადვენტიზმის მეორე თაობის ისტორიას; მაგრამ უნდა აღინიშნოს, რომ, როდესაც ლაოდისკიური ადვენტიზმის ისტორიას განვიხილავთ, იოლად ხელმისაწვდომი ისტორია წარმოდგენილია მათ მიერ, ვინც ისტორიულ რევიზიონიზმს მისდევს. დას უაითს, უეჭველად, არ სურდა, რომ იმ ისტორიის განმავლობაში „მუდმივის“ საკითხი აელევებინათ, მაშინ როდესაც სინამდვილეში ეს იყო კაცთა მცირე უმცირესობა, რომელთაც, მისი თქმით, „ზეციდან განდევნილი ანგელოზები“ ხელმძღვანელობდნენ, და რომლებსაც საჯარო ტრიბუნა მიეცათ თავიანთი მცდარი შეხედულებების გასავრცელებლად. მაგრამ იმის მტკიცება, თითქოს დას უაითი ოდესმე მხარს უჭერდა აზრს, რომ შეცდომის შენარჩუნება დასაშვებია იყო, ზუსტად საპირისპიროა იმისა, რაც მას სწამდა.

„ძმანო, როგორც ქრისტეს ელჩი, გაფრთხილებთ, ეკრძალოთ ამ მეორეხარისხოვან საკითხებს, რომელთა მიდრეკილებაა გონების ჭეშმარიტებისგან გადაქცევა. ცდომილება არასოდეს არის უვნებელი. იგი არასოდეს განწმენდს, არამედ ყოველთვის მოაქვს დაბნეულობა და განხეთქილება. იგი მუდამ საშიშია. მტერს დიდი ძალაუფლება აქვს იმ გონებებზე, რომლებიც საფუძვლიანად არ არიან გამაგრებულნი ლოცვით და დამკვიდრებულნი ბიბლიურ ჭეშმარიტებაში.“
Testimonies, ტომი 5, 292.

ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„დასაკარგი დრო აღარ გვაქვს. ჩვენ წინ საშფოთველი ჟამია. ქვეყნიერება ომის სულით არის აღძრული. მალე აღსრულდება ის გასაჭირის სცენები, რომელთა შესახებაც წინასწარმეტყველებებშია ნათქვამი. დანიელის მეთერთმეტე თავში მოცემულმა წინასწარმეტყველებამ თითქმის სრულ აღსრულებას მიაღწია. ამ წინასწარმეტყველების აღსასრულებლად უკვე მომხდარი ისტორიის დიდი ნაწილი კვლავ განმეორდება. ოცდამეათე მუხლში საუბარია ძალაზე, რომელიც „დამწუხრდება და დაბრუნდება, და წმიდა ალთქმის წინააღმდეგ რისხვას გამოიჩენს; ასე მოიქცევა იგი: კვლავ დაბრუნდება და კავშირს დაამყარებს მათთან, რომელნიც წმიდა ალთქმას ტოვებენ. და ძალები დადგებიან მის მხარეს, და შებღალავენ ძლიერების საწმიდარს, და გააუქმებენ ყოველდღიურ მსხვერპლს, და დაადგენენ გაპარტახების სიბილწეს. და ვინც ალთქმის წინააღმდეგ ბოროტად იქცევა, მათ პირფერობით გახრწნის; ხოლო ხალხი, რომელმაც იცის თავისი

ღმერთი, განმტკიცდება და საგმირო საქმეებს აღსასრულებს. და ხალხში გონიერნი მრავალს დაარიგებენ; თუმცა მრავალი დღე დაეცემიან მახვილით, ალით, ტყვეობითა და ძარცვით. ხოლო როცა დაეცემიან, მცირე შეწევნით შეეწევნიან მათ; მაგრამ მრავალნი პირფერობით მიეკვრიან მათ. და ზოგნი გონიერთაგან დაეცემიან, რათა გამოიცადონ, განიწმიდონ და გათეთრდნენ აღსასრულის ჟამამდე, რადგან ეს ჯერ კიდევ დადგენილი დროისთვის არის. და მეფე თავისი ნებით მოიქცევა; თავს აიმაღლებს და ყოველ ღმერთზე მეტად განადიდებს თავს, და საკვირველ სიტყვებს იტყვის ღმერთთა ღმერთის წინააღმდეგ, და კეთილად წარემართება, ვიდრე რისხვა არ აღსრულდება, რადგან რაც განჩინებულია, ის აღსრულდება.“ დანიელი 11:30–36.

„ამ სიტყვებში აღწერილის მსგავსი მოვლენები მოხდება. ჩვენ ვხედავთ მტკიცებულებას იმისა, რომ სატანა სწრაფად იპოვებს ძალაუფლებას იმ ადამიანთა გონებაზე, რომელთაც ღვთის შიში არა აქვთ თავიანთ წინაშე. ყველამ წაიკითხოს და გაიგოს ამ წიგნის წინასწარმეტყველებანი, რადგან ჩვენ ახლა შევდივართ იმ გასაჭირის ჟამში, რომლის შესახებაც ითქვა:“

„და იმ ჟამს აღდგება მიქაელი, დიდი მთავარი, რომელიც დგას შენი ხალხის ძეთათვის; და იქნება გასაჭირის ჟამი, რომლის მსგავსი არ ყოფილა მას შემდეგ, რაც არსებობს ერი, იმავე ჟამამდეც კი; და იმ ჟამს გადარჩება შენი ხალხი, ყოველი, ვინც წიგნში ჩაწერილად აღმოჩნდება. და მრავალნი, რომელნიც მიწის მტვერში სძინავთ, გამოიღვიძებენ: ერთნი საუკუნო სიცოცხლისათვის, და ერთნი სირცხვილისა და საუკუნო ზიზღისათვის. და გონიერნი გაბრწყინდებიან, როგორც ცის მნათობის ბრწყინვალება; და მრავალთა სიმართლისაკენ მომაქცეველნი — როგორც ვარსკვლავები უკუნითი უკუნისამდე. ხოლო შენ, დანიელ, დაფარე ეს სიტყვები და დაბეჭდე ეს წიგნი აღსასრულის ჟამამდე: მრავალნი ივლიან აქეთ-იქით, და ცოდნა მოიმატებს.“ დანიელი 12:1–4. Manuscript Releases, number 13, 394.